

SEPTINTASIS ŽYGIS „RADVILŲ KELIAIS“

Rugpjūčio 19-24 d. Didžiojo Lietuvos etmono Jonušo Radvilos mokomojo pulko bazėje startavo tradicinis, jau septintasis keturių dienų žygis „Radvilų keliais“. Tai graži Lietuvos kariuomenės iniciatyva, skatinanti fiziškai tobulėti, lavinti ištvermę, plėtoti gerus santykius su visuomene ir užsienio kariuomenėmis (NATO valstybių kariuomenėse panašių žygių organizavimas – ilgametė tradicija).

Ryžtas, valia, garbė

Šiomet dalyvauti žygyje įsiregistravo 754 žygeiviai. Finišavo – 444 žygio dalyviai. Maršrute „Ekstremalusis“ (2 x 100 km) startavo 80, o finišą pasiekė 60 dalyvių.

Palyginti su kitų žygių statistiniais rodikliais, tai nei daug, nei mažai. Pirmajame žygyje, kuris įvyko 2001 m., startavo 576 žygeiviai, o finišą pasiekė – 383 dalyviai. Pasirodo, antrasis žygis buvo pats masiškiausias. Tada startavo 944, o finišą pasiekė 659 dalyviai.

Ko siekia žygio organizatoriai?

Visų pirma tai kariuomenės vertybių demonstravimas visuomenei. Tai prasminga ir turininga karių ir jaunimo laisvalaikio forma. Svarbiausia, kad tai yra puikus žmonių įtraukimas į aktyvųjį poilsį kartu su Lietuvos kariuomene. Aišku, tai yra ir istorinių kultūros vertybių puoselėjimas, meilė gamtai ir gimtajam kraštui... Ne paslaptis – puoselėjamos organizatorių mintys įstoti į Tarptautinę žygeivių lygą, populiarinti žygį Lietuvoje ir užsienyje, siekti, kad žygis būtų vykdomas skirtinguose regionuose.

Tradicinio žygio maršrutai šiais metais vingiavo po Jonavos rajoną, o ekstremalaus žygio dalyviai startavo iš Zarasų. Žygio organizatoriai, atsižvelgę į dalyvių pasiūlymus, šiemet šiek tiek sutrumpino maršrutus. Nuo šiol tradicinių žygio trasų atstumai bus tokie: 4 x 22 (t. y. keturių dienų žygyje kasdien nueinama po 22 km), 4 x 32, 4 x 42 bei naujai atsiradusi šeimų trasa 4 x 12. Ekstremalioje trasoje žygeiviams teko per šiek tiek ilgiau nei dvi paras nueiti 200 km, skiriant papildomą parą poilsiui po nueitų pirmųjų 100 km.

Šiomet žygyje jėgas išbandė kariškiai iš Latvijos, Čekijos, Vokietijos. Gausiai dalyvavo jaunimas iki 16 metų.

Šiometinis septintasis žygis buvo skirtas Mikalojui Radvilai II, pramintam Senuoju, atminti. Mikalojus Radvila Senasis – galingos ir turtingos didikų Radvilų giminės, iškilusios XVI a. pradžioje ir dominavusios iki XVII a. vidurio, pradininkas. Jis – Radvilos Astikaičio sūnus ir laikomas Radvilų giminės protėviu. Dėl to buvo pramintas Senuoju. Mikalojaus Radvilos Senojo sūnūs tapo trijų Radvilų giminės šakų pradininkais. Pirmoji labai greitai nutrūkusi šaka valdė Goniondžą (Lomžos vaivadija), Medelius, Rairgardą. Ji baigėsi Žemaičių seniūno Jono Radvilos mirtimi 1542 m. Antroji – Biržų ir Dubingių protestantiškoji šaka nutrūko 1669 m. mirus Boguslavui Radvilai, o trečioji – Nesvyžiaus ir Olykos katalikiškoji šaka baigėsi Dominyko Radvilos mirtimi 1813 m.

Jau planuojamas ir aštuntasis žygis. Jis bus skirtas Albertui Radvilai, Vilniaus vyskupui, atmin-

ti. Žygis numatytas 2008 m. rugpjūčio 17–22 d.

Ryžtas, valia, garbė... Tai ne beprasmiškai šio žygio lozungo žodžiai.

Svarbiausia – eiti ir eiti...

Kiekvienas iš mūsų savo kojomis gali nueiti toli ... Žmogus eina, kol kojos jį neša. Pavargai – sustok, pailsėk ir toliau judėk... Judėjimas yra mūsų gražaus gyvenimo prasmė ir tikslas...

Mylėkime ir saugokime kojas! Iš meilės kojoms kiekvienas žygeivis pats rūpinasi savo batais. Geri batai ir geri žygio grupės draugai – žygio sėkmės garantas!

Karių ir civilių pėsčiųjų žygis iš kiekvieno žygeivio pareikalauja daug fizinės ištvermės. Daugeliui tenka iškentėti ir sąnarių skausmą, ne kiekvienam pavyksta kojas apsaugoti nuo nuospaudų, nors jos ir buvo apkljuotos apsauginiu pleistru... Ilgas žygis pėsčiomis – stresas ne tik kojoms, bet ir visam organizmui. Kita vertus, tai ne tik ištvermės, bet ir sveikatos patikrinimas. Sako, kad po keliolikos valandų ėjimo gali sutrikti virškinimas, pradeda skaudėti skrandį. Nuovargis yra tik menkniekis, pa-

Šveicarijos gyvenvietės „muitininkė“ ženklina spaudu Mokomojo pulko S 5 viršininką kpt. Vytautą Striupaitį.

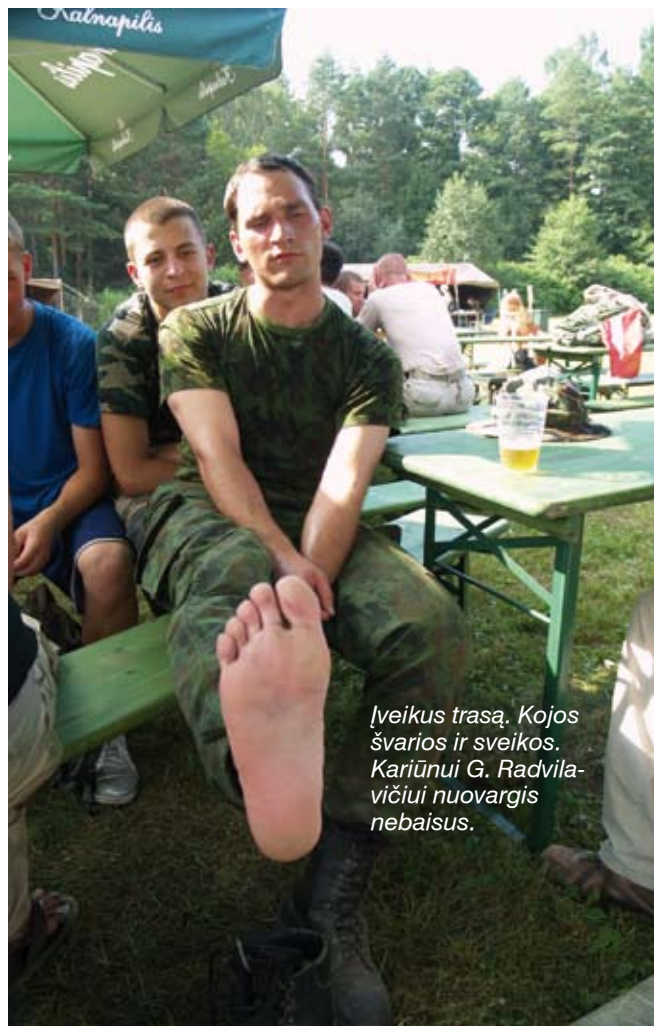
Viena greta trasoje žygiuoja latvių kariškių komanda.

Net ir po finišo žygio dalyviai Varėnos moksleiviai buvo pakilios nuotaikos.

lyginti su patemptų kojų sausgyslių ir degančių padų skausmu. Kojos kaip medinės, visas kūnas ap sunksta, žliaugia prakaitas, staiga pradeda krėsti drebulys. Radvilų žygio dalyviams šiemet rugpjūčio dangus dovanavo saulėtus ir tvankius orus. Iš kažkur su debesimis atplaukęs trumpalaikis lietus atgaivos žygeiviams nesuteikė.

Kariūnas Gintautas Radvilavičius – Generolo J. Žemaičio Lietuvos karo akademijos ketvirtakursis. Septintajame „Radvilų keliais“ žygyje dalyvavo pirmą kartą. Šią vasarą jis stažavosi Tauragėje, Lietuvos didžiojo kunigaikščio Kęstučio motorizuotajame pėstininkų batalione. Susitikome prie finišo. Jis ką tik buvo įveikęs pasirinktą maršrutą (4 x 32), t. y. 128 km. Truputį atsikvėpęs žygeivis apsakė

Įveikus trasą. Kojos švarios ir sveikos. Kariūnui G. Radvilavičiui nuovargis nebaisus.

savo įspūdžius: „Savijauta puiki. Pirmąją dieną maršruto atkarpą nuėjome labai greitai. Antrąją dieną pradėjo jaustis bendras kūno nuovargis, kojų, raumenų skausmas. Pailsėjom. Sveikatos ir jėgų užteko ir trečiai dienai“.

Gintas nusiavė batus, nusmaukė kojines: kojos švarios, nutrynimų, pūslių – nė ženklo.

– Vadinas, ir kojos sveikos, ir savijauta puiki?

– Tikrai taip!

– Oro sąlygos buvo geros, netrukdė žygiui?

– Kai saulė kepina pakaušį, labai blogai. Vargina žliaugiantis prakaitas. Eini kaip per dykumą, sunkiai velki kojas. Kai saulutė pasislepia už debesies, jau geriau.

– Ar automobiliais pravažiuojantys žmonės į jus pirštais nerodo, nesustoja, nekalbina, nesiūlo pavėžėti?

– Ne. Juokingiausia atrodo, kai keliu pralekia patruliuojantis karinis džipas. Turi trauktis iš kelio, stabtelėti. Nuvažiuoja nesustojęs, o tu nesupranti, kodėl jis taip greitai nuo tavęs nutolsta...

– Ar dar kada nors dalyvausite tokia žygyje?

– Jei pasitaikys proga, būtinai. Rekomenduoju ir savo draugams.

– Kaip manai, kuo skiriasi ėjimas lyguma ir kopimas į kalnus?

– Pėsčiųjų žygyje paprasta kelio duobė atrodo kaip kalnas. Įsivaizduoji, kad tuoj pradėsi ropoti keturiom.

– Ką manai apie karjerą Lietuvos kariuomenėje?

– Dar liko vieneri studijų metai. Jei nemąstyčiau apie savo ateitį Lietuvos kariuomenėje, nebūčiau stojęs į Karo akademiją. Matau čia savo perspektyvas. Ateitis parodys.

Per septynerius metus Radvilų žygis jau yra apaugęs legendiniais nuotykiiais bei nepakartojamomis istorijomis. Būta, kad sutuoktiniai savo vestuvių datą priderino prie planuojamo Radvilų žygio datos, o pats žygis jiems buvo saldus kaip medaus mėnuo – jų po-vestuvinė kelionė.

Žygeivė tautodailininkė Danutė Gečytė iš Anykščių rajono Stakių kaimo gyvena su vaikais miško apsuptyje. Ji Radvilų žygyje dalyvauja jau septintą kartą.

Žygeivė tautodailininkė Danutė Gečytė iš Anykščių rajono Stakių kaimo gyvena su vaikais miško apsuptyje. Ji Radvilų žygyje dalyvauja jau septintą kartą.

– Kokia šio ėjimo pėsčiomis prasmė?

– Tai natūralus žmogaus gyvenimo būdas: judėti, judėti ir nesustoti... Aš kiekvieną savaitę kokius 2–3 kartus einu po septynis kilometrus į miestą maisto apsipirkti... Ir nieko. Atvykit pas mane. Parodysiu savo Laumės klėtį. Galiu pasiūlyti įdomių pažintinių ekskursijų po mūsų kraštą. Bus nakvynės ir žygių, – sako mūsų kalbinta pašnekovė Danutė Gečytė.

Septintasis žygis „Radvilų keliais“ finišavo. Žygeiviai, ruoškimės, saugokim kojas aštuntajam!

Kojos lengvos, batai sveiki. Galime eiti, eiti ir eiti... Dragūnų bataliono savanoriai.

Juozas Pocius
Autoriaus nuotraukos

Batai kalti. Pavargusios kojos su ryškiomis nuospaudų žymėmis. Rekomenduojama žygio netęsti.